

Iz Savske doline. Lepa hvala slavnim šolskim vradnjam za lepe šolske berila! *) Zdaj smo dobili, kar smo že davno želeli: knjige, ki niso samo za otroke mikavne in podučne, temuč se priležejo vsakemu, kdor jih bere, in se smejo vsaki hiši kot domače berilo priporočevati. Čist in preblag duh dije iz vseh berilnih spisov. Koliko morejo te berila slovenski mladosti do prave omike pripomoči, se ne more izrajtati. Bog daj, da bi jih vsi učitelji in učenci prav rabili, to je, s tem namenom, kakor so sestavljene in spisane! — Se vé, da se ne manjka tudi takih, kateri razsajajo zoper čisto slovenske berila, in vedno godejo, da hočejo imeti nemški jezik. Naj ga imajo, kjer jim ga je treba, — saj imamo tudi nemške izvrstne berila, ktere so nalašč za naše šole sestavljene, in se tedaj tudi nemščini ne dela krivica. Toda takim sitnežem še to ni dosti; oni hočejo, da bi bila vsaka šola še po starem kopitu, to je, da bi se še vedno „poštabiralo“, po nemško molilo i. t. d. Takim ljudem ni tedaj mar za izrejo otrok, pa tudi ne za to, da bi se otroci učili po naravni in djanski poti, — temuč hočejo, da bi se le spolnovala njih stara, hudo vkoreninjena terma. Ker se pa splošna šola ne more vklanjati vsakemu posamežju, in ker se tudi takih ne manjka, kateri za denar vse storé, kar kdo hoče, — si iščejo ti posamežji na svojo škodo in na škodo svojih otrok privatnih učencikov. Bog daj norcom pamet!

Zraven naj še povem, da nam je ptuja kultura zanesla mnogo krinolinu že med naše kmečke dekleta. Ako srečaš krinolinko, ki se ji na široki cesti skoro ogniti ne moreš, pa pogledaš, od kod da pride, boš vidil, da je domá iz bajte, ki ima s slamo zamašene okna. To je „Fortschritt“ po mislih tistih, ki se imenujejo „Gebildete“. O uboga slovenska mladost, ako boš stopala za tako kulturo! —

Iz Ipave. 3. dec. pret. l. se je tukaj novo šolsko poslopje po slovesnem cerkvenem blagoslovljenji izročilo namenu, ktereга nam znad velikih vrat naznanuje napis v zlatih čerkah: „Veri in omiki“. To lepo slovesnost sta povišala visoko čast. in mil. generalvikar in stolni prošt ljubljanski g. Anton Kos in visoko čast. g. kanonik J. Zavašnik, c. k. vikári ogleda ljudskih šol. Slava vsem, kateri so kaj pripomogli k temu lepemu delu!

Iz Predaselj. Ljubi „Tovars!“ navada je, da za novo leto eden drugemu srečo in zadovoljnost vošimo; sprejmi toraj tudi Ti od nas učiteljev serčno vošilo: Bog Te ohrani slovenskim šolam in naši mladini še mnogo let! — Nastopil si kaj čversto svoj drugi tečaj, in kakor dozda, upamo, boš tudi v prihodnje naš podpornik za poduk in kratek čas v šoli in domá. Pri tej priložnosti pa tudi ne zakrivam želje, naj bi se slovenski učitelji, kar zadeva djansko podporo, nekoliko ožeje oklenili svojega „Tovarsa“ (**).

Dragi „Tovars!“ vem, da Ti je ljubo, ako kaj zveš od novih šol iz dežele. Povem Ti tedaj, da smo pri nas 25. listopada preteč. leta novo šolo začeli. Imamo prav lepo šolsko hišo s prestorno šolsko

*) To izvrstne slovenske in nemške berila so sestavili in spisali še šolski nadzornik dr. Fr. Močnik. Bog jim daj srečo! Vredn.

***) Bog daj, da bi se zgodilo!

Vredn.